ПЧЕЛИЦА

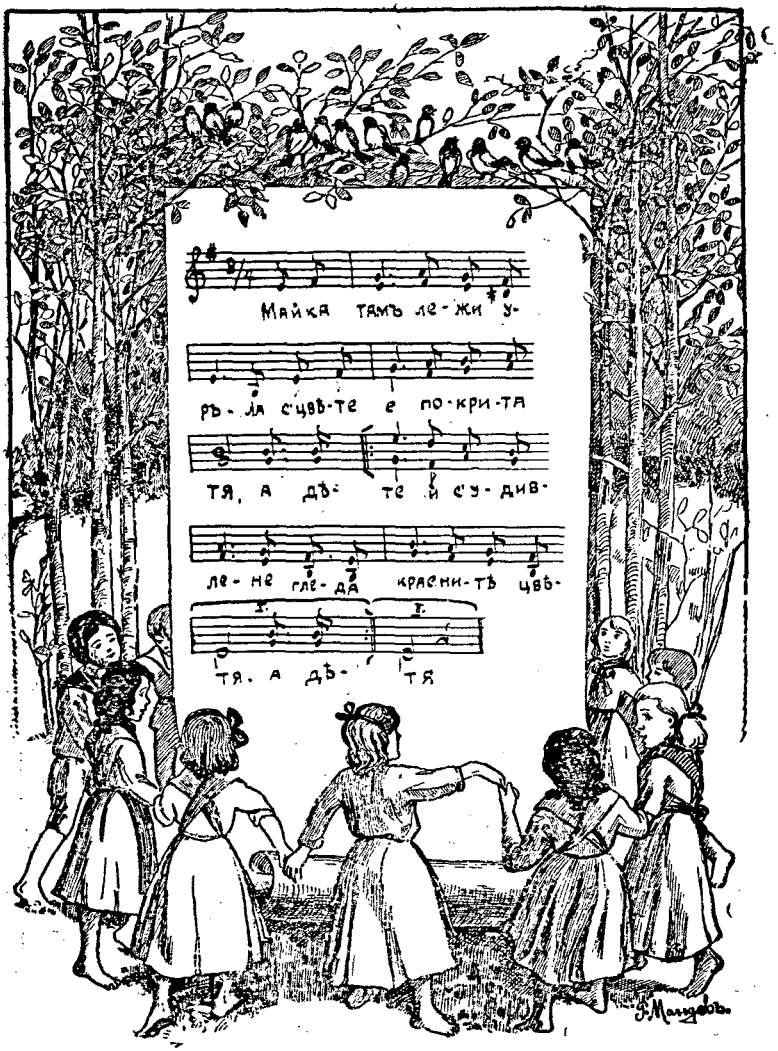

ДѢТЕ

Майка тамъ лежи умрѣла,
Съ цвѣте е покрита тя,
А дѣте й съ удивленье
Гледа краснитѣ цвѣтя.

Въ роклята й бѣли рози
Неувѣхки на коса
То подобни не е брало
Ни в'полето, ни в'лѣса.

Пакъ пристжпя и се моли
Съ ясния си милъ гласецъ:
„Мамо, мамо, подари ми
Баръ единъ такъвъ цвѣтецъ!“

Год. II. Редакторъ: М. Д. Николовъ. Кн. 4

Гостъ на цѣло село.

Вѣятъ, блъскатъ вѣтроветѣ,
Февруарий, мѣсецъ зълъ
Съ баба зима, съ ледоветѣ
Гостъ неканенъ е дошълъ.

Тукъ побутне, тамъ потропа,
Хора срѣща, пита той:
— Гдѣ е кѫщата на попа?
Тамъ ще диря азъ покой.

Никой нему не продумва,
Ни посрѣща съ блага рѣчь,
Никой пѫть му не посочва,
Всѣки бѣга надалечъ.

Нажали се гостъ неканенъ,
Просълзи се, викна той:
— Гдѣ си, просякъ ненахраненъ,
Гдѣ си, гдѣ си, братко мой?

Разлюлѣ се цѣло село,
Млади, стари на крака
Бързатъ, срѣщатъ,—всѣки смѣло
Госта стиска за рѫка.

Дѣдо Страдлю.

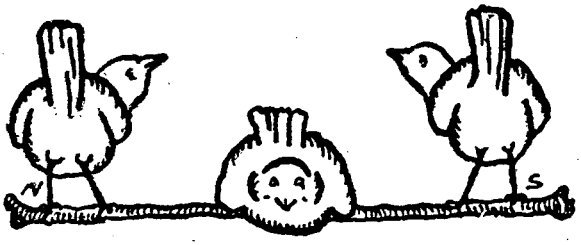

Внучетата на музиканта.

Той бѣ отворилъ пияното, страстно впилъ погледъ въ нотитѣ и бързо движеше пръститѣ си по клввишитѣ. Стройни, гладки и мелодични звуци изпълваха стаята му, блъскаха се о стѣнитѣ и искаха да излѣзатъ навънъ.

Въ съсѣдната стая играяха двѣтѣ му внучета. Тѣ чуха свиренето на дѣдо си, ослушаха се и веднага се втурнаха въ стаята при него.

Тихо, на пръсти, пристжпиха прага и съ затаенъ джхъ спрѣха. Хубавата музика трогна сърцата имъ, Толкова пжти сж слушали тѣ дѣда си да свири, но като днесъ той никога тъй сладко не бѣ свирилъ.

Той свърши. Пръститѣ му още мърдаха по клавишитѣ на пиянoто. очитѣ гледаха нѣкждѣ далечъ, далечъ прѣзъ широкия прозорецъ. Той въздъхна леко, обърна се и прѣгърна внучетата си.

— Колко хубаво свиришъ, мили дѣдо! колко хубаво свиришъ! . . зашепна едното.

— Но защо има сълзи на очитѣ ти, дѣдо? запита другото.

— За кого си плакалъ, мили дѣдо? За насъ ли? За татко? . . .

— За кого, дѣдо, а? . .

— Азъ не плача, дѣца, не! Моето сърце плаче. То трепери, то страдае, както струната на цигулката. А това вие ще разберете като порастете. Послушайте сега, азъ какъ ще посвиря.

И той сложи ржцѣ върху клавишитѣ, понесоха се тихи и сладка звуци, а дѣцата, застанали прави до него, слушатъ, поглъщатъ всѣки звукъ, всѣки тонъ.

М.

Тиха нощь.

Стих. отъ Ив. С. Никитинъ.

Чудно и потайно
Въвъ небесни миръ,
Звѣздитѣ омайно
Трепкатъ си безспиръ.

Бавно, бавно плува
Блѣдата луна,
Изъ града царува
Сладка тишина

Дрѣме той, почива
Въ тоя нощенъ часъ,
Леко го прѣспива
Божията власть.

Понѣкога само
Като нощенъ царь,
Скита тука-тамо
Будниятъ стражаръ.

Всѣка кжща, хижа
Унесени въ блѣнъ,
Безъ сълзи и грижи
Дрѣмятъ въ сънь блаженъ. . .

Прѣв. *Тр Симеоновъ.*

Прилѣпъ.

Днесъ Антонъ донесе въ училището единъ прилѣпъ, затворенъ въ едно малко сандъче. Учительтъ имъ отдавна искаше да ги запознае съ прилѣпа. Ето и най-удобния случай.

— Кждѣ улови, Антоне, този прилѣпъ? запита учительтъ.

— Намѣрихме го между дъскитѣ въ работилницата ни, отговори Антонъ. Татко прѣдполага да е прѣхвъркналъ прѣдн нята вечерь и да не е могълъ да излѣзе, защото сетнѣ затворили прозореца.

— Да, така трѣбва да е, каза учительтъ, защото знае се, че прилѣпътъ обича да хвърчи край стѣнитѣ на кжщитѣ за да си търси насѣкоми, накацали по тѣхъ. Сега нека не измжчваме много прилѣпа въ това сандъче. Той не обича робството, нека го освободимъ.

И учительтъ извади прилѣпа изъ сандъчето и го показа на ученицитѣ.

— Дѣца, кой отъ васъ е виждалъ другъ пжть живъ прилѣпъ или го е пипалъ съ ржка? запита учительтъ.

Много малко ржцѣ се вдигнаха. Повечето дѣца сж виждали прилѣпа кога хвърчи. Антонъ го бѣше разгледалъ добрѣ въ кжщи, па и баща му бѣ разправилъ нѣщо, та поиска позволение да разкаже.

— Тѣлото на прилѣпа, започна Антонъ, е покрито съ една тънка кожица, която може да се разпъва и свива. Когато прилѣпътъ лежи или виси, кожицата се плътно стѣга о тѣлото му. Когато иска да хвъркне, тя се разпуска. Кога хвърчи, той ни се вижда голѣмъ, защото разтяга хвърчащата кожица, която обгръща цѣлото му тѣло. Самото тѣло на прилѣпа е много малко. Прѣднитѣ членове на прилѣпа изглеждатъ като ржцѣ, а заднитѣ като крака. Сравнително съ тѣлото му, ушитѣ

му сѫ много голѣми. Когато взехъ да обтѣгамъ кожата на прилѣпа, сестра ми се толкова уплаши, че извика и избѣга.

Баща ми разказа, че прилѣпътъ живѣе въ скрититѣ мѣста изъ хамбаритѣ, подъ покривитѣ, въ дупкитѣ на стѣнитѣ и др. Тѣ овисватъ на ноктитѣ на краката си о гредитѣ и издаденитѣ части съ глава надолу. Така тѣ спатъ цѣлъ день. Наближи ли да залѣзва слънцето, тѣ се събуждатъ, напущатъ скривалището си и отиватъ да търсятъ храна. Прѣди залѣзъ слънце тѣ излизатъ само, ако сѫ много гладни. Понеже той хвърчи много бърже и не може да се различи добрѣ, то мнозина сѫ го вземали за лястовичка.

Прилѣпътъ е полезно млѣкопитающе, защото се храни съ майски бръмбари, мушици, нощни пеперуди и др. вредни насѣкоми. Веднъжъ татко видѣлъ какъ единъ бухалъ прѣслѣдвалъ единъ прилѣпъ, но той съ единъ бързъ обратъ избѣгалъ неприятеля.

Прѣзъ зимата, каза баща ми, прилѣпътъ прѣкарва въ зименъ сънь, защото не намира вече храна: насѣкомитѣ, съ които се храни, се скриватъ. Но щомъ настѫпи пролѣтьта, той се събужда и прѣхвърква да си търси храна. Баща ми видѣлъ веднъжъ единъ прилѣпъ да носи на гърдитѣ си малко прилѣпче.

Нашиятъ съсѣдъ, гостилничарьтъ Андрея ми каза, че неговиятъ слуга заковалъ на вратата на обора единъ прилѣпъ за да пази кѫщата отъ зли духове. Нашата слугиня пъкъ месъвѣтваше да не си снемамъ шапката привечерь като се разхождамъ, да не би нѣкой прилѣпъ да се смотае въ коситѣ ми, че послѣ не ще мога се освободи отъ него. Ще трѣбва да се острижа косата до дъно.

Слѣдъ Антона никой ученикъ не поиска да разкаже нѣщо за прилѣпа, та учительтъ почна да разказва:

— Антонъ каза, че цѣлото тѣло на прилѣпа е покрито съ тънка кожица. Това е право. Вие виждате, че, наистина, между прѣднитѣ и заднитѣ членове, опашката и трупа се обтѣга тънка кожица. Палцитѣ и краката сѫ свободни. Знаете ли защо тѣзи малки части сѫ вънъ отъ кожата?

— Азъ мисля, каза Иванчо, че прилѣпътъ има нужда отъ крака и куки, каквито сѫ палцитѣ, за да може съ тѣхъ да се закачва здраво за клонетѣ и гредитѣ.

— Имашъ право. Кукитѣ и краката му трѣбватъ още и за движение по земята. Той може да ходи съ тѣхъ, макаръ и като малко дѣте. Съ кукитѣ се закача за неравнитѣ мѣста, а съ краката подтиква тѣлото напрѣдъ. Съ кукитѣ може и да се катери. Понеже той не може да стои на краката си, не може и да хвръкне отъ земята нагорѣ. Ето защо той понапрѣдъ се покатерва на нѣкой прѣдметъ и оттамъ хвръква. За това той спи висящъ съ глава на долу. Той просто пада отъ мѣстото, гдѣто спи, и веднага нагласява крилата си за

хвърчене. Неговото хвърчене, обаче, се много различава отъ хвърчането на птицитѣ. Птицитѣ могатъ да се застояватъ въ въздуха, но прилѣпътъ не може; щомъ прѣстане да маха крилата си, той пада на земята. Прилѣпътъ се държи въ въздуха само ако разтѣга и свива крилата си. Сега вече разбирате защо трѣбва да има той толкова малко тѣло. Ако тѣлото му бѣше тежко и голѣмо, то хвърчането за него би било много мжчно, ако не и съвсѣмъ невъзможно.

Хвъркатата кожица е тънка и еластична. И за да остане все такава, прилѣпътъ я маже съ масть отъ една жлѣза на главата си. Прѣднитѣ членове, наистина, сж ржцѣ, както каза Антонъ. И прилѣпътъ, като насъ, има лѣва и дѣсна ржка и петь пръста, отъ които първитѣ сж необикновено дълги. Палецътъ се състои отъ една малка кукичка. Заднитѣ членове иматъ сжщото устройство, каквото крака на човѣка. А защо ли му сж такива дълги уши?

— Да чува хвърчането на нощнитѣ пеперудки, бръмбари и мухички Ако нѣмаше добрѣ развитъ слухъ, то би умрѣлъ отъ гладъ, — добави едно момченце.

Антонъ право забѣлѣза, че муцунката на прилѣпа е дълга. Тя е такава, за да може при летането лесно да лови мухичкитѣ и пеперудкитѣ, сжщо както правятъ и лястовичкитѣ. А съ остритѣ си зжби той разкжсва и най-твърдитѣ бръмбари.

Антоновия баща видѣлъ какъ единъ прилѣпъ се спасилъ отъ прѣслѣдванията на бухала. И не само той е неговъ неприятель: Жкотката, невѣстулката и др. сж сжщо такива. Тѣхъ той лесно отбѣгва и веднага намира скривалището си, което никога не забравя.

Прѣзъ зимата прилѣпътъ прѣкарва въ сънь. Нѣкои мислятъ, че той умира. Това е не вѣрно, защото сърцето му постояно тупа, а дробоветѣ му продължаватъ да работятъ.

Слугата на гостилничаря не направилъ добрѣ, гдѣто заковалъ прилѣпа на вратата. По-добрѣ би сторилъ, ако полезния прилѣпъ, ловеца на толкова вредителни животни, би останалъ живъ и на свобода.

Прилѣпътъ е едно безгрижно животно, което никому зло не прави. Наистина, по нѣкога той ухапва и одрасква, но ако го разсърдимъ. Обаче, никога не влиза въ косата на човѣка.

Най-послѣ ще ви кажа и за душевнитѣ качества на прилѣпа. Казахъ ви, че той помни скривалището си и умѣе да се ползува отъ него. Никога той не се скрива въ мѣсто, което не е добрѣ разгледано прѣдварително. Той познава неприятелитѣ си и знае винаги какъ да се избави отъ тѣхъ. Прилѣпътъ може да се опитоми и толкова да свикне съ човѣка, че спокойно да лови мухитѣ отъ ржката на господаря си.

Драги дѣца, не правете никога зло на това полезно животно. Хората знаятъ отъ опитъ, че мухитѣ и др. досадни насѣкомъ се видятъ най-много тамъ, дѣто нѣма прилѣпи.

Довечера ние ще пуснемъ на свобода пакъ този прилѣпъ, който ни указа голѣма услуга, да го разгледаме и научимъ много нѣщо за него. Да знаеше той, че ние тукъ само добро говорихме за него и да можеше да говори, той би разказалъ на своитѣ братя и сестри, че тѣ отъ добритѣ и умни дѣца за нищо не бива да се страхуватъ.

Прѣв. отъ нѣмски: ***Н. П.***

Ек. Вл. Манчева.

ВНУЧЕ.

Прѣстарѣла баба, измжчена, слаба,
Прѣвита на двѣ,
Притиска, цѣлува внучето си мило —
Сирото — дѣте.

Цѣла въ сълзи жежки и съ въздишки тежки
Къмъ града пое,
Че милото внуче на прѣхрана чужда
Рѣши да даде.

Камъ да бѣше млада и здрава, заможна
Каквато си бѣ,
Отхранила би го, то скжпа е рожба —
Отъ щерка дѣте.

Но стара е, слаба, прѣгърбена, болна,
Къмъ гроба клони.
Даде ще го нѣйдѣ, на хора заможни,
Бездѣтни, добри.

Тамъ ще ходи често, ще го понаглежда,
То да е добрѣ.
Охъ, защо ли, Боже, силно тъй затупа
Нейното сърдце?!

И тя крѣпко стиска туй дѣтенце малко
До болни гърди,
А то, годиначе, хубава главичка
Къмъ нея изви.

Не мога! — изохка, цѣлуна дѣтето
И за мигъ се спрѣ, —
Не давамъ те, рожбо, едничка утѣха
На болно сърдце!“ . . .

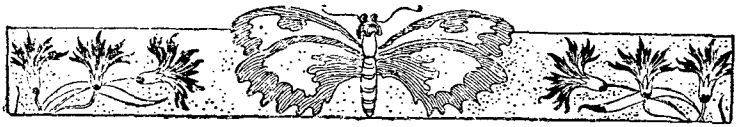

СПОРЪ.

Вчера сестричетата ми Пенка и Анка се прѣпираха Пенка викаше:

— На пролѣть нощитѣ ставатъ по-къси.

Анка ѝ възразяваше:

— Не, на пролѣть днитѣ ставатъ по дълги.

Пенка настояваше:

Не е истина! На пролѣть нощитѣ сѫ по-къси!

— Лъжешъ! Днитѣ сѫ по-дълги!

— Ти лъжешъ! . . .

Викаха, прѣпираха се, сѣкашъ искаха да се заглушатъ една друга.

Дойдоха при мене.

— Бате, кажи, моля ти се, нали на пролѣть нощитѣ ставатъ по-къси?

Не, днитѣ ставатъ по-дълги!

— Не викайте, имъ казахъ азъ. Я помислете какво приказвате!

Тѣ се замислиха и се засмѣха.

По О. Шарова.

Дѣтска пѣсень.

— Намъ, дѣцата,
Въ тѣзъ години.
Че царе сме
Ни се чини.

Скърби що сѫ
Ний не знаемъ
И безгрижно
Си играемъ.

Тукъ, събрани,
Дружно пѣемъ, —
Тамъ се боримъ
И се смѣемъ.

Пеперудки
По цвѣтята
Лѣтѣ ловимъ
Изъ полята.

Зимѣ пъкъ се
Гонимъ съ валки
Или съ шейни
По пързалки. . .

Тъй сме ние —
Съ наща младость: —
Вредъ е мило,
Вредъ е радость!

М. Симеоновъ.

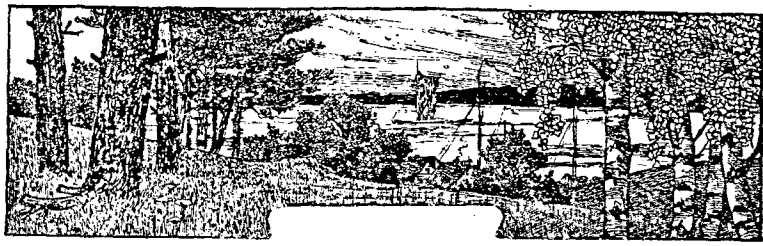

Подхвърленото коматче.

До една рѣка бѣше разположенъ единъ малъкъ градецъ. Рѣката не бѣше дълбока и по нея не можаха да плаватъ кораби, но водата ѝ бѣше чиста и свѣтла. Единиятъ ѝ пѣсъченъ брѣгъ бѣше обрасълъ съ трѣва, а по другиятъ — дѣсния имаше дребна гора. Дѣцата твърдѣ много обичаха рѣката, защото ходѣха да се кѫпятъ въ прозрачната ѝ вода, да се ровятъ въ ситния ѝ нагорѣщенъ отъ слънцето пѣсъкъ. Недалечъ отъ града, покрай рѣката имаше единъ малъкъ хълмъ, обрасълъ съ гѫста трѣва, прѣзъ зеленината на която се подаваха красиви малинови цвѣтове.

Задъ хълма се виждаше горичката. Въ гѫстата трѣва на хълма се криеше едно деветгодишно босоного момиченце, облѣчено въ вехта синя фустичка, мръсна рубашка и една не голѣма кърпа на главата. То имаше буйна тъмна коса, която невчесана на вълма стоеше по раменѣтѣ му, и сиви голѣми очи, които нѣкакъ диво гледаха. То приличаше на малко звѣрче. Това момиченце нѣмаше родители и живѣеше съ това което можеше да събере и съ коматчетата хлѣбъ, които жителитѣ на града като на гладно куче подхвъргаха и сѫщо като куче слѣдъ това изгонваха отъ кѫщи.

Веднажъ отъ града излѣзе едно момченце съ двѣ кожи на рамо и се отправи къмъ рѣката за вода. И това момче бѣше сираче, живѣеше при чужди хора и работѣше колкото можеше. То бѣше слабо, съ руси коси и съ кафяни умни очички, които добродушно, но сурово поглеждаха изъ гѫститѣ му черни вежди. Момичето приближи до това сѫщото мѣсто на рѣ-

ката, кждѣто гражданитѣ обиковенно си наливаха вода, но тамъ наблизу се кжпѣха дѣца, та бѣха размътили водата. То не искаше да си напълни мътна вода, тръгна по рѣката и незабѣлѣзано стигна до хълма. Тукъ бѣше тихо и хубаво. Слънцето силно припичаше. Момчето остави кофитѣ, седна на пѣсъка, извади си коматче хлѣбъ и започна бавно да яде. Въ трѣвата на хълма нѣщо замърда. То се огледа и видѣ едно подивѣло момиченце, което жадно гледаше на неговото коматче, — то бѣше гладно. Влажнитѣ му сиви очи озлобено блѣстѣха. Момчето си напълни кофитѣ съ вода, вдигна кобилицата на рамо и тръгна за града. На тръгване то хвърли на момиченцето своето коматче хлѣбъ, като на куче, и извика:

— Вземи!

Гладното момиченце не се приближи до хлѣба. Очитѣ му блѣснаха отъ ожесточение. Момчето измина нѣколко крачки, обърна се и видѣ, че коматчето стоеше непобутнато на трѣвата. То се повърна назадъ, взе хлѣба отъ земята, приближи до момиченцето, подаде му хлѣба и ласкаво му каза:

— Вземи, момиченце!

Озлобението въ очитѣ на момиченцето се изгуби; то нерѣшително взе хлѣба, помжчи се да го поднесе къмъ устата си, потрепера и заплака.

— Не плачи, Цанке! — тъй се казваше момиченцето — съ съжаление му каза момчето. — Яжъ! ти си гладна. Азъ утрѣ пакъ ще ти донеса хлѣбъ: не ходи да просишъ отъ хората въ града, азъ ще ти донеса тукъ. Не плачи. — яжъ!

Дълго врѣме плака момиченцето. Всичко, което се бѣше набрало въ дѣтската му самотна душа, всичко, което бѣше му далъ просяшкия животъ, — всичко се излѣ въ плачъ. И дълго плака Цанка. Като се успокои, тя взе хлѣба, погледна кротко момчето съ дѣтска усмивка на устаата, започна да го яде.

— Не плачи повече! — каза ѝ на прощаване момчето.

Слѣдъ тази случка бѣдното момиченце се съвършенно промѣни. То не искаше да живѣе вече като диво звѣрче по хълма, не искаше вече хората да го

изгонватъ като куче отъ кжщитѣ си. Наистина, то е още малко, но все можеше да работи нѣкоя работа, ще прѣстане да краде и хората ще започнатъ да се отнасятъ по-добрѣ съ нея. Ето нà Колю — тъй се казваше момченцето, което ѝ даде днесъ коматчето хлѣбъ, е малко по-възрастецъ отъ нея, но работи и не се крие изъ хълма, далечъ отъ хорскитѣ кжщи.

Цѣлиятъ този день Цонка работѣше. Опра си дрехитѣ, изкърпи ги, изми се хубаво и когато на слѣдния день Колю дойде за вода не можа да я познае. Всичко у нея бѣше чисто, коситѣ причесани, очитѣ ѝ гледаха ласкаво, а не както по-първия день сурово и озлобено.

Този пжть Колю донесе кошничка съ провизии. Въ нея имаше мекъ хлѣбъ, печени картофи и малко масло, отдавна Цанка не бѣше яла такива нѣща.

— Яжъ! — каза ѝ добродушно Колю, като постави кошницата прѣдъ нея.

Цанка не се помръдна отъ мѣстото си.

— Отъ кждѣ взе ти всичко това, — открадна ли го? — попита тя нерѣшително.

— Не, не съмъ го открадналъ; азъ не крада. Хлѣбътъ и маслото купихъ, а картофитѣ изпросихъ отъ хазайката за тебе. Яжъ! — пакъ повтори ласкаво той.

— Азъ имамъ още малко пари; утрѣ ще ти купя още хлѣбъ и масло. Гладната Цанка започна да яде. Колю си отиде, а слѣдъ малко и Цанка отиде въ града. Тя влѣзе въ първата кжща и попита нѣма ли за нея нѣкаква работа да работи? Работа веднага ѝ дадоха. Накараха я да плѣви буренитѣ изъ двора. Цѣлъ день тя прилежно работи. Вечерьта я нахраниха и ѝ дадоха пари. Съ тѣхъ тя си купи корабийки и непомняйки се отъ радость, побѣгна къмъ хълма.

На другата сутринь Колю дойде за вода и пакъ ѝ донесе хлѣбъ и картофи. Цанка го гледаше усмихната. И тя можеше да нагости сега своя другарь. Като пояде малко хлѣбъ съ картофи, тя извади кърпичката съ корабийкитѣ и ги подаде на Коля.

— Яжъ! покани го ласкаво тя.

Колю сърдито се начумери.

— Отъ кждѣ взе тия корабийки? — попита сърдито и очудено той, открадна ли ги?

— Не, — отговори Цанка, — съ пари ги купихъ азъ и повече не ща да крада! Яжъ! . .

Отъ този день на послѣ Цанка всѣкога ходѣше на работа, а вечеръ се завръщаше въ гжстата трѣва на своя хълмъ. Лекото шумолене на рѣката пѣейки я приспиваше, а ясното синьо небе ласкаво я гледаше съ своитѣ звѣздички.

Стана студено. Цанка постжпи слугиня въ едно малко сѣмейство и ядѣше хлѣбъ вече не даромъ. Голѣми кофи тя не можеше да носи, за това господаритѣ ѝ купиха малки и съ тѣхъ тя отиваше за вода на рѣката. Когато сама отиваше за вода, наливаше си отъ тамъ кждѣто всички си наливаха. Но, когато се случеше да отива за вода заедно съ Коля, тѣ отиваха на хълма оставяха кофитѣ на пѣсъка, сѣдаха на трѣвата и тихичко се разговараха. Тя му разказваше какво е чула и видѣла, говорѣше му, че е готова да работи още много само да може отъ врѣме на врѣме да отива на рѣката за вода, да се срѣща съ него и да му разказва всичко, що ѝ лежи на душата.

Колю твърдѣ много обикна малката Цанка. Той се привърза къмъ нея като къмъ сестра и мжчно му ставаше ако нѣколко дни подъ редъ не я виждаше.

Настжпи зимата, хълмътъ запустѣ, трѣвата въ него изсъхна, но Цанка добрѣ помнѣше това мѣсто, кждѣто

Колю ѝ бѣше подхвърлилъ като на куче парчето хлѣбъ.

Дойде пролѣтьта. Дѣцата пакъ започнаха да ходятъ по хълма.

Бѣше единъ празниченъ день. Колю и Цанка бѣха отишли въ горичката, близу до рѣката, сѣднали подъ една сѣнка и се разговаряха за миналото. Цанка като погледна ливадата, която се виждаше прѣзъ горичката, каза:

— Ето, Кольо, мѣстото кждѣто ти ми подхвърли като на куче коматчето си хлѣбъ, а слѣдъ това ласкаво като на човѣкъ ми го подаде. Твоятъ хлѣбъ не отиде напраздно. Отъ тогава азъ станахъ съвсѣмъ друга и прѣзъ цѣлия си животъ азъ не ще забравя твоето коматче хлѣбъ! Нагодилъ: *В. Даскаловъ.*

Разкази за вълцитѣ.

III.

Разказа на буля Митровица.

Въ с. Б. на площадката, единъ празниченъ день, нѣколко жени бѣха заобиколили буля Митровица. Тя имъ разправяше впечатленията си отъ София, отъ дѣто се бѣше върнала наскоро. Тамъ прѣседя тя около 20 дни на лѣчение въ Бактериологическия институтъ.

— А какъ се случи тая работа, мари бульо Митровице? я запита една жена.

— Че какъ стана — невидена бѣда! Бѣше тъмна като въ рогъ нощь. Бѣхъ само съ дѣцата въ кжщи. Митро бѣше отишелъ на мелница. Полунощь наближаваше. Азъ работѣхъ край огнището. . . Чувамъ на на двора кучетата се сдавятъ. А какво сдавяне: харъ, харъ, харъ, харъ, харъ, харъ . . . нѣма спиране. . .

Взехъ свѣщьта, и се запжтихъ за двора да видя какво има. Доближихъ до вратата. Обвзе ме страхъ. Поколебахъ се дали да излѣза или не. Слѣдъ минутно двоумѣние азъ се намѣрихъ на двора. Извикахъ: хю! А той се хвърли отгорѣ ми, повали ме на земята и ме захапа за ржката, до самия прагъ на кжщи. Азъ

изпищѣхъ колкото мога. Захвърлихъ нѣщо съ другата си ржка. Какво ми бѣ попаднало на ржката не зная. Проклѣтия му звѣръ, тогава ме остави и се втурна по направление на това, което бѣхъ захвърлила.

Азъ се придигнахъ веднага отъ земята и бърже се промъкнахъ въ кжщи. Залостихъ вратата и завикахъ, колкото ми гласъ държеше за помощь. . . . Дѣцата се разбудиха. Почнаха да плачатъ съ мене заедно... Неслѣдъ много чувамъ вистрѣли; единъ, два, петь... много: пата, пата, пата, пата! като че ли се води сражение. . . . По едно врѣме навънъ всичко утихна. Млъкнаха. Дѣцата и тѣ се успокоиха. Чувамъ изъ двора човѣшки говоръ, а слѣдъ малко:

— Митровице! да ме вика нѣкой.

Обадихъ се.

— Отвори, да видимъ: каква е тая работа.

— А кучето? питамъ азъ разтреперена.

— Нѣма кучета. Изнеси си свѣщь! Познахъ, че ме викаше съсѣда Калчо.

Взехъ ламбата и излѣзохъ. Въ двора гледамъ мжжетѣ отъ цѣлата махала съ пушки, а слѣдъ него три леша: двата на нащи кучета, а другия на вълка.

Заобиколиха ги.

— Тоя вълкъ е бѣсенъ, каза дѣдо Киро, и му надигна главата. Я гледайте лигитѣ отъ устата му.

— Не го пипай, му забѣлѣза Милешъ, защото бѣса може и въ тебе да прѣмине. Тебъ стори ли нѣщо? се обърна той къмъ мене.

Показахъ имъ и разкървавената си ржка.

— Ще трѣбва да отидешъ въ София да се лѣк увашъ.

На другия день си дойде и мжжъ ми Митро, научилъ се още на мелницата... Не слѣдъ много кметътъ го повика въ общинското управление. Казалъ му, че ще трѣбва да ме прати въ София на лѣчение заедно съ дѣда Кира. Така и стана. Отидохме въ София въ бактериологическия институтъ и ни излѣкуваха. Лѣкаритѣ ни обѣсниха: че бѣса е много лоша болесть и, който наврѣме не се лѣкува, умира въ най-грозни мжки...

— А какво направиха убититѣ кучета и вълка?

— Кметътъ се разпореди да ги закопаятъ на дълбоко въ земята, за да не ядатъ отъ тѣхъ другитѣ кучета, за да не се заразятъ.

Ч. Н. Чендовъ.

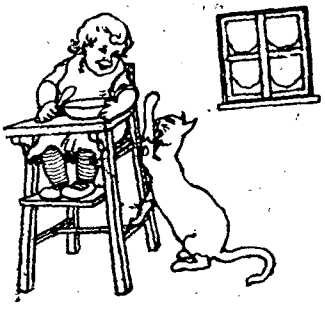

Топло, бѣло млѣчице,
Подсладено съ яйчице!

Мацо, и на тебъ ще дамъ,
Но, кажи ми за да знамъ:

Тѣзъ чорапки що сѫ тукъ,
Ти ли плете или другъ?

Зеръ умѣешъ да прѣдешъ,
Но чорапки да плетешъ,

Туй не знамъ до днешенъ день,
И очудва много менъ.

Топло, бѣло млѣчице,
Подсладено съ яйчице!

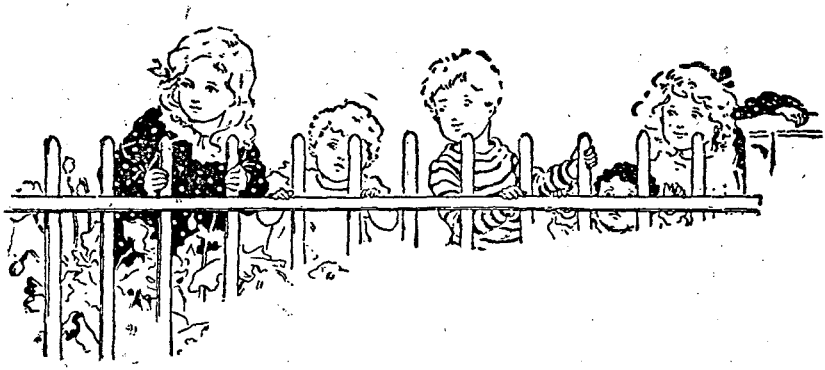

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА

ЗА ДВУСЕДМИЧНОТО ДѢТСКО СПИСАНИЕ

„ПЧЕЛИЦА“

год. II — 1915 год.

Редакторъ: М. Д. Николовъ.

Прѣзъ втората си година „ПЧЕЛИЦА“ ще продължава да буди умътъ и сърцето на малкитѣ си читатели.

„ПЧЕЛИЦА“ ще запознава дѣцата съ всички прояви на всѣкидневния животъ. Тя ще ги учи на самодѣйность, трудъ и любовь къмъ природата.

Прѣзъ втората година „ПЧЕЛИЦА“ ще даде на абонатитѣ си:

20 книжки съ отбрано съдържание и съ художествени илюстрации отъ специаленъ художникъ.

10 в. „Лястовичка“.

1 разкошенъ цвѣтенъ календарь.

5 картинки изъ „освободителната война“. Изобщо „ПЧЕЛИЦА“ ще бжде единственото у насъ дѣтско списание.

Въ „ПЧЕЛИЦА“ сътрудничатъ всички наши писатели и поети изъ дѣтската литература.

На настоятелитѣ се прави 10 на сто отстжпъ.

Абонаментъ 2·50 лв. прѣдплатени.

Абонирането става чрѣзъ всѣка телеграфо-пощенска станция, или направо въ редакцията София.

Адресъ: Редакция на сп. „ПЧЕЛИЦА“, Хр. Трънковъ, София, булевардъ Дондуковъ, 61.

Съ тая книжка абонатитѣ ще получатъ безплатна премия:

Телената мрѣжа при градъ Одринъ.